

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1149/2025
06.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених Владана Петровића и Радосава Лачковића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Владана Петровића, адвоката Ирене Ђурић и Светислава Величковића и о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Радосава Лачковића, адвоката Милоша Стоицева, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 122/22 од 20.01.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 223/25 од 04.06.2025. године, у седници већа одржаној дана 06.11.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Владана Петровића, адвоката Ирене Ђурић и Светислава Величковића и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Радосава Лачковића, адвоката Милоша Стоицева, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 122/22 од 20.01.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 223/25 од 04.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К 122/22 од 20.01.2025. године окривљени Владан Петровић и Радосав Лачковић оглашени су кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за које је окривљени Владан Петровић осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, коју ће издржати по правноснажности пресуде, а у коју му се урачунава време проведено у притвору и током лишења слободе, почев од 04.08.2022. године до 31.03.2023. године, а окривљени Радосав Лачковић је осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, коју ће издржати по правноснажности пресуде, а у коју му се урачунава време проведено у притвору и током лишења слободе почев од 03.06.2022. године до 31.03.2023. године.

На основу одредбе члана 246. став 8. Кривичног законика и члана 87. Кривичног законика према окривљенима је изречена мера безбедности одузимања предмета – опојне дроге „Cannabis“, нето масе 26.403,10 грама и 11.550,00 грама, као и предмети извршења кривичног дела и то 26 лампи, 5 сијалица, 11 вентилатора, 7 стабилизатора, 2 филтера, 11 тајмера, 2 овлаживача ваздуха и 1 клима, а која опојна дрога и предмети се по правноснажности пресуде имају предати належној Полицијској управи ради уништења.

Истом пресудом обавезани су окривљени да надокнаде трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 223/25 од 04.06.2025. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених Владана Петровића и Радосава Лачковића и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљеног Владана Петровића, адвокат Ирена Ђурић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да преиначи првостепену пресуду и окривљеног Владана Петровића ослободи од оптужбе,

- бранилац окривљеног Владана Петровића, адвокат Светислав Величковић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде или да исте укине и предмет врати на поновно одлучивање,

- бранилац окривљеног Радосава Лачковића, адвоката Милоша Стоицева, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП, повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да преиначи првостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног Владана Петровића и браниоца окривљеног Радосава Лачковића, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Владана Петровића, адвоката Ирене Ђурић и Светислава Величковића и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Радосава Лачковића, адвоката Милоша Стоицева, су неосновани.

По оцени Врховног суда, неосновани су наводи браниоца окривљеног Владана Петровића, адвоката Светислава Величковића, којима се битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП образлаже наводима да се правноснажне пресуде заснивају на незаконитом доказу – одбрани окривљеног АА датој пред ВЈТ у Нишу, коју одбрану је суд, у смислу одредбе члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП, прочитао на главном претресу, без његовог непосредног испитивања пред судом у својству сведока, а имајући у виду да исти никада није имао статус саокривљеног са окривљеним Владаном Петровићем.

Из списка произилази да је, против окривљених АА и Радослава Лачковића поднета кривична пријава МУП РС, ПУ Ниш, ОКП Ку 1372/1322 од 03.06.2022. године због постојања основане сумње да су извршили кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, након чега је дана 04.06.2022. године против ових лица због истог кривичног дела, донета наредба о спровођењу истраге ВЈТ у Нишу Кт 102/22 – Кти 47/22 од 04.06.2022. године, а дана 05.08.2022. године је против окривљеног Владана Петровића од стране ВЈТ у Нишу донета наредба о проширењу истраге Кт 102/22 – Кти 47/22, због постојања основане сумње да је извршио кривично дело из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, заједно са окривљеним АА и Радославом Лачковићем.

Из списка даље произилази да је окривљени АА саслушан пред ВЈТ у Нишу, у својству осумњиченог, на записнику Кт 102/22-Кти 47/22 од 05.08.2022. године у 11,00 часова, као и да је Виши јавни тужилац у Нишу са окривљеним АА истога дана у 12,30 часова закључио споразум о признању кривичног дела Ск 22/22 (Кт 102/22) и предмет је достављен Вишем суду у Нишу који је према окривљеном АА донео пресуду Спк 44/22 од 23.09.2022. године, којом је оглашен кривим због кривичног дела из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, које је према чињеничном опису из изреке пресуде извршио заједно са окривљеним Владаном Петровићем и Радославом Лачковићем.

Чланом 405. став 1. ЗКП прописано је да ће се у записнике о увиђају ван главног претреса, о претресању стана и других просторија или лица и потврде о привремено одузетим предметима, као и исправе које служе као доказ, извршити увид, или ће, ако веће оцени да је то потребно, председник већа укратко изнети њихову садржину или их прочитати.

Чланом 406. став 1. тачка 5) ЗКП прописано је да осим у случајевима посебно прописаним у овом законикау, упознавање са садржином записника о исказима сведока, саопштених или већ осуђених саучесника у кривичном делу, као и записника о налазу и мишљењу вештака, може се по одлуци већа прибавити сходном применом члана 405. овог законика ако је реч о исказу саопштеног према којем је кривични поступак раздвојен или је већ окончан правноснажном осуђујућом пресудом.

Имајући у виду све наведено, као и да се ради о истом догађају, у коме су, између осталог, окривљени Владан Петровић и АА били саизвршиоци, који су правноснажно оглашени кривим и осуђени због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и то окривљени АА пресудом Вишег суда у Нишу Спк 44/22 од 23.09.2022. године, а окривљени Владан Петровић пресудом Вишег

суда у Нишу К 122/22 од 20.01.2025. године, то је по оцени Врховног суда, првостепени суд у правноснажној пресуди правилно користио одбрану окривљеног АА дату на записнику о саслушању пред ВЈТ у Нишу од 05.08.2022. године, а пре него што је окривљени АА склопио споразум о признању кривичног дела Ск 22/22 (Кт 102/22) од 05.08.2022. године. Предмет оцене првостепеног суда била је и пресуда Вишег суда у Нишу СПК 44/22 од 23.09.2022. године, исправљена решењем Спк 44/22 од 10.10.2022. године, а којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела окривљеног АА, али само у погледу тога да је донета од стране надлежног органа и да је окривљени АА закључио споразум о признању кривичног дела и да је оглашен кривим.

Како се, побијане пресуде не заснивају на изјави коју је окривљени АА дао на записнику са рочишта о споразуму о признању кривичног дела, те како је упознавање са садржином записника о исказима осуђених саучесника у кривичном делу, према којима је поступак раздвојен или окончан правноснажном пресудом, начин извођења доказа на главном претресу, сходно одредбама члана 405. и 406. став 1. тачка 5) ЗКП, то се предметни исказ окривљеног АА може користити као доказ у кривичном поступку против окривљеног Владана Петровића, јер читањем тог исказа датог у току истраге, а пре закључења споразума, није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног Владана Петровића, адвокат Ирена Ђурић у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог подношења такође означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и у вези са тим у захтеву наводи да се оспорене пресуде заснивају на незаконито прибављеном доказу - електронско информатичко форензичком вештачењу мобилних телефона који су привремено одузети од окривљених АА и Радослава Лачковића.

Незаконитост у начину прибављања овог доказа бранилац окривљеног Владана Петровића, адвокат Ирена Ђурић види у томе што се у конкретном случају вештачење од стране вештака информатичке струке суштински своди на претрес предметних телефона, по наредби Вишег јавног тужиоца у Нишу Кт 102/22 – Кти 47/22 од 06.06.2022. године, што је супротно члану 152. став 3. ЗКП, који изричито захтева наредбу суда за предузимање ових радњи. Дакле, у поднетом захтеву се указује да је оваквим вештачењем мобилних телефона окривљених заправо извршено претресање уређаја за аутоматску обраду података и опреме на којој се чувају или се могу чувати електронски записи, али без наредбе суда. У вези са овим, захтевом се указује и на друге незаконитости, и то пре свега истицањем да је вештачење морало бити поверено сталном судском вештаку.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Владана Петровића, адвоката Ирене Ђурић се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

У конкретном случају, мобилни телефони били су предмет вештачења одређеног наредбом јавног тужиоца током спровођења истражних радњи против окривљеног АА и других, због постојања основа сумње да су извршили кривично дело из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика.

Према одредби члана 152. став 3. ЗКП претресање уређаја за аутоматску обраду података и опреме на којој се чувају или се могу чувати електронски записи, предузима се на основу наредбе суда и, по потреби, уз помоћ стручног лица.

Дакле, неспорно је да суд може наредити претресање уређаја за аутоматску обраду података, у смислу одредбе члана 152. став 3. и 155. ЗКП, код сложенијег поступка, када то захтева конкретан случај, али истовремено, може се и наредбом јавног тужиоца у мање сложеним ситуацијама одредити вештачење мобилног телефона и његовог садржаја, као у овом кривичном поступку, а што произилази из става Врховног суда заузетом на седници Кривичног одељења Врховног касационог суда од 04.04.2014. године.

Наиме, из списка предмета произилази да је јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Нишу на основу чланова 113, 114. став 4., 118. и 121. ЗКП, донео наредбу Кт 102/22 – Кти 47/22 од 06.06.2022. године за вештачење мобилних телефона и СИМ картица, одузетих од окривљеног АА, по потврди о привремено одузетим предметима ПУ Ниш, КУ/22 од 02.06.2022. године и мобилних телефона одузетих од окривљеног Радосава Лачковића по потврди о привремено одузетим предметима ПУ Ниш, КУ 1372/22/22 од 02.06.2022. године и исто је поверио Одсеку за оперативну форензику ПУ Ниш, са задатком да се документују тренутни подаци и изврши повраћај свих обрисаних података, са предметних уређаја за аутоматску обраду података односно утврди постојање свих СМС порука, као и комуникација и свих мултимедијалних садржаја из телефона и са меморијских и СИМ картица и да се такви подаци документују и доставе ВЈТ.

Резултати вештачења садржаја мобилних телефона и припадајућих СИМ картица, ближе описаних у наведеним наредбама, изнети су у записнику о електронско информатичко форензичком вештачењу ПУ Ниш, Одсек за оперативну форензику 03.27.2.3 број 72/22 од 18.06.2022. године, у којем је поступљено у складу са издатом наредбом, уз опис коришћених метода и софтверских пакета којима су прибављени тражени подаци.

Одредбом члана 2. тачка 15) ЗКП прописано је да је „орган поступка“ јавни тужилац, суд или други државни орган пред којим се води поступак.

Одредбом члана 285. став 3. ЗКП прописано је да јавни тужилац може наложити полицији да предузме одређене радње ради откривања кривичних дела и проналажења осумњичених и да је полиција дужна да изврши налог јавног тужиоца.

По оцени Врховног суда, јавни тужилац је, у смислу цитираних одредби, као и одредби члана 43. и 113. ЗКП, имао право и законска овлашћења, да као орган поступка у тој фази кривичног поступка, одреди вештачење мобилних телефона и припадајућих СИМ картица окривљеног АА и Радосава Лачковића, оцењујући да је за утврђивање чињеница које су предмет доказивања потребно стручно знање и вештине, а не само утврђивање садржаја телефона

Из изнетог стања у списима предмета, према налажењу овог суда, јасно произилази да утврђивање садржаја предметних мобилних телефона и СИМ картица окривљеног АА и Радосава Лачковића, није утврђен претресањем њиховог садржаја у смислу одредбе члана 152. став 3. ЗКП, како то у захтеву за заштиту законитости

бранилац окривљеног Владана Петровића, адвокат Ирена Ђурић, неосновано указује, већ њиховим вештачењем које је одређено и спроведено у складу са одредбама Законика о кривичном поступку.

У вези са наведеним, неоснована су истицања браниоца окривљеног Владана Петровића, адвоката Ирене Ђурић и браниоца окривљеног Радосава Лачковића, адвоката Милоша Стоицева, да околност да предметно вештачење није обављено од стране сталног судског вештака, утиче на законитост самог доказа.

Одредбом члана 113. став 1. ЗКП прописано је да ће орган поступка одредити вештачење када је за утврђивање или оцену неке чињенице у поступку потребно стручно знање.

Одредбом члана 114. став 4. ЗКП предвиђено је да ако за одређену врсту вештачења постоји стручна установа или се вештачење може обавити у оквиру државног органа, таква вештачења нарочито ако су сложенија, по правилу, ће се поверити таквој установи или органу, који ће потом одредити једног или више стручњака за давање налаза и мишљења.

Дакле, не постоји законска обавеза поверавања вештачења најпре вештацима са списка сталних судских вештака, већ се вештачење може обавити и у оквиру државног органа или установе, а једини услов је да је тај орган стручан за ту врсту вештачења.

При томе, одредбом члана 121. ЗКП, а која се односи на вештачење у стручној установи или државном органу, прописано је у ставу 1, 2. и 3. да када је вештачење поверено стручној установи или државном органу, орган поступка ће руководиоца стручне установе или органа упозорити на последице давања лажног налаза и мишљења и на то да у давању налаза и мишљења не може учествовати лице из члана 116. ЗКП, те ће истима на располагање ставити материјал потребан за вештачење након чега ће писани налаз и мишљење, потписан од лица која су извршила вештачење доставити органу поступка.

Такође и одредбом члана 10. став 1. Закона о судским вештацима („Службени гласник РС“ број 44 од 30.06.2010. године), предвиђено је да поред физичких и правних лица вештачење могу обављати и државни органи у оквиру којих се може обавити вештачење, као и научне и стручне установе (факултети, институти, заводи и слично), а одредбом става 2. истог члана је прописано да органи и установе из става 1. овог члана одређују једног или више стручњака одговарајуће специјалности који ће обављати вештачење или образују комисије састављене од научних или стручних радника који су код њих запослени.

Сходно наведеним законским одредбама и подацима који произилазе из списка предмета, заставник I класе полиције ББ, запослена у Одсеку за оперативну форензику ПУ Ниш, која је у смислу члана 114. став 4. ЗКП обавила вештачење и доставила писани налаз и мишљење, је лице које располаже потребним стручним знањем за утврђивање односно оцену неке чињенице у поступку – обављање електронско информатичког вештачења, у чију стручност није било разлога за сумњу и у конкретном случају поступала је управо као форензички вештак који је овлашћен од стране установе ПУ Ниш, а који не мора бити стални судски вештак, уписан у регистар вештака.

Стога, Врховни суд налази да је предметно вештачење обављено на основу законите наредбе јавног тужиоца, те да је полиција, поступајући по налогу јавног тужиоца предметне доказне радње спровела у складу са одредбом члана 286. став 3. ЗКП, па записник о електронско информатичком вештачењу вештачењу ПУ Ниш, Одсек за оперативну форензику од 18.06.2022. године, ни сам по себи, нити по начину прибављања, није у супротности са одредбама ЗКП и самим тим не представља доказ на коме се пресуда не може заснивати, па су наводи захтева браниоца окривљеног Владана Петровића, адвоката Ирене Ђурић и браниоца окривљеног Радосава Лачковића, адвоката Милоша Стоицева, у погледу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењени неоснованим.

Поред овога, битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног Радосава Лачковића, адвокат Милош Стоицев образлаже истицањем да су - записник о претресању стана и других просторија ПУ Ниш од 02.06.2022. године, које је извршено на основу наредбе судије за претходни поступак Вишег суда у Нишу Кпп Пов 242/22 од 01.06.2022. године, као и сви докази који су проистекли из ове доказне радње, незаконити докази, јер је у наредби судије наведена адреса у ..., улица ... број ... и ..., при чему у истој није наведено које ће се просторије претресати, а извршено је не само претресање куће на наведеној адреси, већ и претресање дворишта и помоћних просторија.

Међутим, овакви наводи захтева нису основани, јер по оцени Врховног суда, поменути доказ – записник о претресању стана и других просторија, ни сам по себи, нити према начину прибављања, није у супротности са одредбама ЗКП. Наведено претресање стана и других просторија, обављено је на основу претходно прибављене наредбе судије за претходни поступак Вишег суда у Нишу Кпп Пов 242/22 од 01.06.2022. године, и у свему је извршено у складу са одредбама члана 155. -157. ЗКП, које регулишу предузимање ове доказне радње. Наиме, из списка предмета, и то управо из поменуте наредбе за претрес, јасно произилази да је, у конкретном случају, наређен претрес стана и других просторија на адреси у ..., у улици ... број ... и ..., које користи лице Радосав Лачковић тј. да у наредби нису опредељиване просторије стана на овим адресама, него је наређен претрес целог стана и свих просторија, што самим тим укључује и двориште и помоћне просторије, у којима је, између осталог претресање и извршено, па стога предметни записник о претресању стана и других просторија, као и остали докази који су из њега произашли, пре свега потврде о привремено одузетим предметима од 02.06.2022. године, које су у свему сачињене у складу са одредбама члана 147. и 150. ЗКП, представљају доказе на коме се правноснажна пресуда може заснивати, док околност да у предметном записнику није наведено да је ток претресања тонски и оптички сниман, није од утицаја на законитост самог записника.

Надаље, неосновани су и наводи захтева овог браниоца којима се као незаконит доказ означава вештачење НЦФК од 03.06.2022. године и извештај о мерењу масе предмета НЦФК од 14.06.2022. године, јер је исто, супротно наводима браниоца, обављено на основу наредбе ВЈТ у Нишу Ктр 697/22 од 03.06.2022. године, док наведени извештај о мерењу масе предмета, представља саставни део предметног вештачења, о чему се на исти начин одговарајући на истоветне наводе жалбе браниоца окривљеног изјаснио и другостепени суд.

Сходно свему изнетом, Врховни суд налази да правноснажним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на које се неосновано указује изнетим наводима захтева бранилаца окривљених Владана Петровића и Радосава Лачковића.

Поред овога, неосновани су и наводи браниоца окривљеног Радосава Лачковића, адвоката Милоша Стоицева, којима се, указујући да из изреке пресуде не произилази постојање саизвршилаштва, као и облик виности окривљених према предузетим радњама, истиче да је правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Кривично дело из члана 246. став 1. Кривичног законика чини онај ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге.

Саизвршилаштво у смислу одредбе члана 33. Кривичног законика постоји уколико више лица, учествовањем у радњи извршења, са умишљајем или из нехата, заједнички изврше кривично дело, или уколико остварујући заједничку одлуку другом радњом са умишљајем битно допринесу извршењу кривичног дела.

Из чињеничног описа датог у изреци првостепене пресуде утврђује се да су окривљени Владан Петровић и Радосав Лачковић, у време и на месту означеном у изреци, у урачунљивом стању, заједнички учествовали у радњи извршења кривичног дела, заједно са још једним лицем, у односу на које је поступак раздвојен и правноснажно окончан осуђујућом пресудом и то тако што су неовлашћено производили и ради продаје неовлашћено држали супстанце проглашене за опојну дрогу - биљку „Cannabis“, која садржи психоактивну контролисану супстанцу ТХЦ у масеном уделу већем од 0,3%, а која биљка и супстанца се налазе на Списку психоактивних контролисаних супстанци Правилника о утврђивању списка психоактивних контролисаних супстанци (Сл. Гласник 70/21 од 13.07.2021. године), на тај начин што су набављали опрему, материјале и супстанце потребне за узгој и производњу опојне дроге у вештачким условима, затим у три просторије на спрату куће инсталирали опрему, посадили семе у 88 саксија из којих је изникло 88 биљака „Cannabisa“, а затим убирали делове биљака – цвасти, листове и делове стабала и исте сушили ради добијања психоактивне контролисане супстанце и исте неовлашћено држали ради продаје, па је приликом претреса у кући пронађена биљна материја зелене боје, у количинама прецизно наведеним у изреци, за коју је вештачењем утврђено да се ради да представља делове биљке „Cannabis“, која садржи психоактивну контролисану супстанцу ТХЦ у масеном уделу већем од 0,3% и која је била спакована на начин описан у изреци, при чему су били свесни свога дела и његове забрањености и хтели су његово извршење.

По оцени Врховног суда, из чињеничног описа из изреке првостепене пресуде јасно произилази да су окривљени, заједно са још једним лицем, деловали заједнички и усаглашено, будући да су у временском периоду који је означен у изреци заједно набавили неопходну опрему, адаптирали и користили исте просторије, одржавали посебне услове потребне за узгој биљака (расвету, вентилацију, температуру и др.) вршили заливање, негу, бербу, сушење и обраду биљака, те заједнички располагали

добитим биљним материјалом. Ради се о сложену континуирану процесу који по својој природи захтева истовремени допринос више лица, због чега није могуће, а ни неопходно, појединачно идентификовати сваку радњу окривљених понаособ, већ је довољно да је њихов допринос био део јединственог извршења са заједничким циљем, што је овде несумњиво утврђено. Такође, по оцени Врховног суда, предузимање међусобно повезаних радњи описаних у изреци пресуде, јасно показује да је између окривљених постојала сагласност и договор да дело врше заједно и да су свесни да активно учествују у извршењу радњи кривичног дела са другим лицима.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног суда, окривљени Радосав Лачковић, је заједно са још два лица, по претходном договору, заједнички деловао - учествовао у радњи извршења кривичног дела из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, са умишљајем остварујући заједничку одлуку, на начин описан у изреци пресуде.

Како је код окривљеног Радосава Лачковића постојала свест о заједничком деловању као и претходни договор за извршење радње кривичног дела – неовлашћене производње и држања ради продаје опојне дроге, те како, чињенични опис кривичног дела у изреци првостепене правноснажне пресуде садржи све елементе кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за које је окривљени Радосав Лачковић, оглашен кривим и осуђен, а како је то правилно правно квалификовао нижестепени суд, то Врховни суд налази да доношењем побитаних правноснажних пресуда није повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, а на шта се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца овог окривљеног, адвоката Милоша Стоицева.

Неосновани су и наводи истог браниоца, којима се истиче да је правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, на тај начин што је изостављен тачан датум извршења кривичног дела, као и тиме што је у изреци пресуде суд навео да укупна нето маса суве материје биљке „Cannabis sativa“ износи 26.250 грама иако је у оптужном акту наведено да иста износи 26.403,10 грама, на који начин је прекорачен објективни идентитет оптужбе.

Међутим, како је бранилац окривљеног Радосава Лачковића, адвокат Милош Стоицев наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, на идентичан начин, истицао и у жалби изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу К 122/22 од 20.01.2025. године, а жалбени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, налазећи да се у конкретном случају не ради о прекорачењу оптужбе, обзиром да је суд овлашћен да у складу са чињеницама које утврди на претресу, у чињенични опис радње извршења кривичног дела, унесе измене које се крећу у оквиру оптужног акта, па је тако правноснажном пресудом окривљени оглашен кривим да је радње извршења кривичног дела предузео у оквиру периода који му је стављен на терет оптужним актом јавног тужиоца, док је маса суве материје 88 биљака „Cannabis sativa“, утврђена на основу извештаја о мерењу масе предмета НЦКФ од 14.06.2022. године, којим изменама није отежан положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције, већ је чињенични опис у изреци првостепене пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, о чему је на страни страни 3. у

последњем пасусу и на страни 4. у првом пасусу пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 223/25 од 04.06.2025. године, дао јасне и довољне разлоге које Врховни суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Врховни суд се није упуштао у разматрање преосталих навода за захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Владана Петровића, адвоката Ирене Ђурић и Светислава Величковића и захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Радосава Лачковића, адвоката Милоша Стоицева, из следећих разлога:

Наиме, бранилац окривљеног Владана Петровића, адвокат Светислав Величковић у образложењу захтева истиче повреде одредби чланова 71, 398, 399. и 402. ЗКП, као и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, док бранилац истог окривљеног, адвокат Ирена Ђурић, у образложењу захтева наводи повреду одредби чланова 68. и 403. став 1. ЗКП и члана 15. став 2. Кривичног законика.

Наводима да су поједини доказни предлози одбране одбијени, на повреду одредбе члана 395. ЗКП указује бранилац окривљеног Владана Петровића, адвокат Ирена Ђурић и бранилац окривљеног Радосава Лачковића, адвокат Милош Стоицев.

Исти браниоци, оспоравајући разлоге правноснажних пресуда, указују и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред овога, бранилац окривљеног Владана Петровића, адвокат Ирена Ђурић, у захтеву за заштиту законитости само формално наводи повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док се њихово образложење своди на оспоравање чињеничних утврђења суда и изношење сопственог мишљења о постојању саизвршилаштва, у радњама окривљеног Владана Петровића, што по оцени Врховног суда, представља повреду одредбе из члана 440. ЗКП, док бранилац окривљеног Радосава Лачковића, адвокат Милош Стоицев, битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, у преосталом делу захтева додатно образлаже оспоравањем доказне снаге закључка и мишљења Завода за судску медицину у Нишу од 06.07.2022. године, износећи сопствени став да се исти не може сматрати поузданим доказом, јер су брисеви изузети у кући овог окривљеног из чега произилази да се његов биолошки материјал налази свуда, што такође представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Повреду исте одредбе – из члана 440. ЗКП, представљају и остали наводи сва три браниоца, којима се побија доказна снага појединих доказа, оспоравају чињенична утврђења и закључци суда, доводи у питање начин на који су поједини изведени докази оцењени, како појединачно тако и у међусобној вези, те износи сопствено виђење критичног догађаја кроз личну анализу, тумачење и вредновање утврђених чињеница и околности.

Бранилац окривљеног Радосава Лачковића, адвоката Милоша Стоицева указује на повреду закона из члана 401. став 4. ЗКП, без навођења конкретне повреде закона учињене приликом доношења одлуке о трошковима, и заправо износи сопствени став, да је овај окривљени требало да буде ослобођен од оптужбе, те да би трошкови поступка, сходно томе, требало да падају на терет буџетских средстава односно да је, имајући у виду његово имовно стање, требало да буде ослобођен обавезе њиховог

плаћања, што представља оспоравање чињеничног стања, односно повреду одредбе члана 440. ЗКП, док наводима истог браниоца, којима само паушално истиче да је одлука о казни и мери безбедности неоснована, овај бранилац указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Међутим, како повреде битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, као и повреде одредби чланова 15. став 2., 68, 71, 395, 398, 399, 402, 403. став 1., 440 и 441. став 1. ЗКП, не представљају законске разлоге у оквиру повреда закона наведених у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени преко бранилаца могу поднети овај ванредни правни лек, то се Врховни суд у њихово разматрање није упуштао.

Поред наведеног, овај суд није разматрао наводе захтева браниоца окривљеног Владана Петровића, адвоката Светислава Величковића, у делу у коме без икаквог образложења истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, налазећи да захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, подразумева не само опредељивање о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

С обзиром на то да уз захтев за заштиту законитости, исти бранилац није доставио одлуку Уставног суда, која се односи на окривљеног Владана Петровића или другог учесника у поступку, сходно члану 484. ЗКП, то се Врховни суд није упуштао ни у оцену навода овог браниоца да је приликом доношења побијаних пресуда дошло до повреде Уставом загарантованог права из члана 33. став 4. и 5. Устава Републике Србије.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић